

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 16ης Σεπτεμβρίου 2003

Υπόθεση T-272/03 R

Maria Dolores Fernández Gómez
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Ασφαλιστικά μέτρα - Αίτηση αναστολής εκτελέσεως - Επείγον - Έλλειψη»

Πλήρες κείμενο στη γαλλική γλώσσα II - 979

Αντικείμενο: Αίτηση αναστολής εκτελέσεως της απόφασης της Επιτροπής, της 12ης Μαΐου 2003, περί απορρίψεως του αιτήματος της αιτούσας για ανανέωση της συμβάσεώς της ως εκτάκτης υπαλλήλου.

Απόφαση: Απορρίπτεται η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων. Το Πρωτοδικείο επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Περίληψη

1. Ασφαλιστικά μέτρα - Προϋποθέσεις παραδεκτού - Παραδεκτό της κύριας προσφυγής - Δεν ασκεί επιρροή - Όρια
(Άρθρα 242 ΕΚ και 243 ΕΚ· Κανονισμός Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, άρθρο 104 § 1)

2. Ασφαλιστικά μέτρα - Αναστολή εκτέλεσης - Προϋποθέσεις χορηγήσεως - *Fumus boni juris* - Επείγον - Σωρευτικός χαρακτήρας - Διαταγή εξετάσεως και τρόπος ελέγχου - Εξουσία εκτιμήσεως του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων
(Άρθρο 242 ΕΚ· Κανονισμός Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, άρθρο 104 § 2)

3. Ασφαλιστικά μέτρα - Αναστολή εκτέλεσης - Προϋποθέσεις χορηγήσεως - Επείγον - Σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία - Αυστηρώς χρηματική ζημία - Λήξη συμβάσεως εκτάκτου υπαλλήλου - Δεν υφίσταται
(Άρθρο 242 ΕΚ· Κανονισμός Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, άρθρο 104 § 2)

1. Το ζήτημα του παραδεκτού της προσφυγής ενώπιον του δικαστή της ουσίας δεν πρέπει, κατ' αρχήν, να εξετάζεται στο πλαίσιο διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, διότι άλλως θα δικάζεται η υπόθεση της κύριας δίκης. Μπορεί εντούτοις να αποδειχθεί αναγκαία, οσάκις προβάλλεται το προδήλως απαράδεκτο της προσφυγής της κύριας δίκης με την οποία συνδέεται η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, η απόδειξη της υπάρξεως ορισμένων στοιχείων βάσει των οποίων να μπορεί να συναχθεί, εκ πρώτης όψεως, το παραδεκτό της προσφυγής αυτής.

(βλ. σκέψη 17)

Παραπομπή: ΔΕΚ, 27 Ιανουαρίου 1988, 376/87 R, *Distrivet* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 209, σκέψη 21· ΔΕΚ, 160/88, 13 Ιουλίου 1988, *Fédération européenne de la santé animale* κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 411, σκέψη 22· ΠΕΚ, 30 Ιουνίου 1999, T-13/99 R, *Pfizer Animal Health* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. Π-1961, σκέψη 121, επιβεβαιωθείσα κατόπιν ασκήσεως αναιρέσεως από ΔΕΚ, 18 Νοεμβρίου 1999, C-329/99 R(R), *Pfizer Animal Health* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. I-8343

2. Η αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων πρέπει να προσδιορίζει τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως, καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν εκ πρώτης όψεως (*fumus boni juris*) τη λήψη των ζητούμενων μέτρων. Οι προϋποθέσεις αυτές ισχύουν σωρευτικώς, οπότε η αίτηση αναστολής εκτελέσεως είναι απορριπτέα όταν δεν πληρούται μία από τις προϋποθέσεις αυτές.

Στο πλαίσιο της συνολικής αυτής εξετάσεως, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως και είναι ελεύθερος να καθορίσει, εν όψει των ιδιαιτεροτήτων της υποθέσεως, τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να εξακριβωθεί η συνδρομή των διαφόρων αυτών προϋποθέσεων, καθώς και τη σειρά με την οποία θα διεξαχθεί η εξέταση αυτή, εφόσον κανένας κανόνας κοινοτικού δικαίου δεν του επιβάλλει προκαθορισμένο σχέδιο αναλύσεως για να εκτιμήσει την ανάγκη της έκδόσεως διατάξεως προσωρινών μέτρων.

(βλ. σκέψεις 24 και 25)

Παραπομπή: ΑΕΚ, 17 Δεκεμβρίου 1998, C-363/98 P(R), Emesa Sugar κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. I-8787, σκέψη 50· ΠΕΚ, 13 Δεκεμβρίου 2002, T-234/02 R, Μιχαήλ κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2002, σ. I-A-321 και II-1543, σκέψη 17

3. Το επείγον μιας αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να εκτιμάται σε σχέση προς την ανάγκη που υφίσταται για την έκδοση προσωρινής αποφάσεως, προκειμένου να αποφευχθεί η πρόκληση σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας στον διάδικο ο οποίος ζητεί το προσωρινό μέτρο. Στον διάδικο αυτόν εναπόκειται να αποδείξει ότι δεν μπορεί να αναμείνει την έκβαση της κύριας δίκης, χωρίς να υποστεί μια τέτοια ζημία.

Η αμιγώς χρηματικής φύσεως ζημία δεν μπορεί, κατ' αρχήν, να θεωρηθεί ανεπανόρθωτη ή έστω δυσχερώς επανορθώσιμη, εφόσον μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο μεταγενέστερης οικονομικής αντισταθμίσεως. Πάντως, εναπόκειται στον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων να κρίνει, σε συνάρτηση με τις ειδικές περιστάσεις κάθε περιπτώσεως, αν η άμεση εκτέλεση της προσβαλλομένης αποφάσεως μπορεί να επιφέρει στον αιτούντα σοβαρή και άμεση βλάβη, την οποία

δεν θα μπορούσε να αποκαταστήσει ούτε η ακύρωση της αποφάσεως αυτής κατά την περάτωση της κύριας δίκης.

Δεν συνιστά σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία αυτό καθαυτό το γεγονός ότι ένας έκτακτος υπάλληλος, του οποίου λήγει η σύμβαση, αναγκάστηκε, λόγω της οικογενειακής του κατάστασης, να βρει νέα θέση εργασίας στον τόπο που υπηρετούσε προηγουμένως. Πρόκειται απλώς για συνέπεια του γεγονότος ότι η εν λόγω σύμβαση θα λήξει.

(βλ. σκέψεις 29 έως 33)

Παραπομπή: ΔΕΚ, 18 Οκτωβρίου 1991, C-213/91 R, *Albertal κ.λπ. κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1991, σ. I-5109, σκέψη 24· ΠΕΚ, 26 Φεβρουαρίου 1999, T-203/98 R, *Τζίκης κατά Επιτροπής*, Συλλογή Υπ.Υπ. 1999, σ. I-A-37 και II-167, σκέψη 49· ΠΕΚ, 30 Ιουνίου 1999, T-70/99 R, *Alpharma κατά Συμβουλίου*, Συλλογή Υπ.Υπ. σ. II-2027, σκέψη 128· ΠΕΚ, 31 Ιανουαρίου 2001, T-373/00 R, *Tralli κατά ΕΚΤ*, Συλλογή Υπ.Υπ. 2001, σ. I-A-19 και II-83, σκέψεις 26 και 27· ΠΕΚ, 29 Απριλίου 2002, T-300/01 R, *De Nicola κατά ΕΤΕ*, μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή, σκέψεις 52 και 60, επιβεβαιωθείσα κατόπιν ασκήσεως αναρρέσεως από ΔΕΚ, 25 Ιουλίου 2002, C-198/02 P(R), *De Nicola κατά ΕΤΕ*, μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή, σκέψεις 46 και 49